

den. Da den var udrøgen, gik hun roligt ud af Stuen, derpaa videre gennem Gangen og — ganske langsomt — op ad Trappen.

Hun vidste, at hendes Mand stod paa Lur oppe bag Sovekammerdøren.

Da Familien noget efter mødtes ved det sene Middagsmaaltid, var Ægtefællerne bleven forsonede, og Jægermesteren var nu lige saa aabenhjertig i sin Glæde som før i sin Græmmelse. Han skinnede af Forelskelse og forlangte Champagne paa Bordet. Under hele Maaltidet havde han ikke Øjnene fra sin Kone. Han kaldte hende Dronningen af Saba, og da hun tilsidst bad ham om ikke at skabe sig, lo han af hendes Vrede og svor paa hendes Dejlighed.

I sit glade Overmod gav han sig endogsaa til at snakke om Hr. Frandsen. Han talte overbærende om sin gode Vens naragtige Væsen, kaldte ham »Baron v. Frandsen« og fortalte sig i Betragtninger over, hvor ubegribeligt det var, at Folk ikke vogtede sig mere for at blive latterlige.

Jytte blev saa led ved denne ægteskabelige Abekomedie, at hun havde Lyst til at rejse sig fra Bordet. Allermest generede det hende at se sin Moders Optagethed af den og stille Glæde over den. Hun sad med Haanden under Kinden og smilte som i lykkelige Erindringer.